

Het verleden voltooid

Colofon

ISBN: 978 90 8954 907 5

1e druk 2016

© 2016 Ben Kooy

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Ondanks dat de schrijver van mening is dat elke overeenkomst met bestaande personen op toeval berust, sluit hij niet uit dat bepaalde personen als inspiratiebron hebben gediend. Voor zover gebruikt, wil de schrijver vooral benadrukken dat alle positieve karaktertrekken en eigenschappen toe te schrijven zijn aan deze inspiratiebronnen en de mogelijk negatieve zuiver fictie zijn en ontsproten aan zijn fantasie. Het is zeker zijn bedoeling niet om deze inspiratiebronnen met dit verhaal te kwetsen.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het verleden voltooid

Ben Kooy

Ik geloof nog altijd in het licht van je ogen.

Wat je ook in je leven hebt gedaan.

Wat jou ook heeft bewogen.

Ik geloof nog altijd in het licht van je ogen.

Ik heb geen keuze, ik behoor in jouw bestaan.

Ik zeil samen verder met jou.

Zeil samen verder met jou.

Vrij naar de song 'L'amour toujours' van Gigi D'Agostino

Hoofdstuk 1

12 februari, 23.19 uur.

Het appartement van Sander Kramer, Nederland.

De hele avond is de 51-jarige Sander Kramer bezig geweest met het invullen van zijn formulier voor de inkomstenbelasting. Een bezigheid waar hij een grofstoffelijke hekel aan heeft maar wat een in zijn ogen akelige jaarlijks terugkerende verplichting is. Als hij er na een paar uur eindelijk mee klaar is, zit zijn hoofd zo vol cijfers en belastingregeltjes dat hij geen zin heeft om naar bed te gaan. Hij haalt een biertje uit de koelkast en surft doelloos rond op websites waar ze plaatjes aanbieden die de standaard achtergrond van zijn Windows-bureaublad kunnen vervangen. Met maar liefst 74 miljoen hits die Google hem geeft, kan hij wel even vooruit. Vroeger gebruikte hij altijd foto's van zijn vakanties met zijn toenmalige vrouw en kinderen, maar sinds hij gescheiden is, brengt dat herinneringen boven die hij liever niet toelaat. Websites met plaatjes en foto's voor het bureaublad van Windows zijn er te kust en te keur. Hij vindt talrijke natuurfoto's, afbeeldingen van toeristenattracties en plaatjes met abstracte sculpturen. De meeste websites hebben ook een galerij met plaatjes van sexy vrouwen. Als echte kerel kan hij het niet laten ook daar even te kijken. Bij een van die galerijen stuit hij op een afbeelding die zijn aandacht trekt. Hij kan niet goed uitleggen waarom. Het piepkleine plaatje is niet meer dan een schim van een vrouwengezicht tegen een abstracte achtergrond. Hij klikt op de afbeelding en het plaatje wordt vergroot op zijn scherm weergegeven. Even houdt hij zijn adem in. Vol ongeloof knippert hij met zijn ogen. Dat is onmogelijk. Hij doet zijn ogen een moment dicht en doet ze weer open, maar het beeld blijft onveranderd. Hij heeft het zich echt niet verbeeld.

‘Krijg nou wat,’ mompelt hij, ‘dat lijkt Mili wel.’

Schermvullend staat de afbeelding van de vrouw op Sanders monitor. Een mooie jonge vrouw met donkere ogen en kort, bruin, sluik haar kijkt hem zwoel aan. Op de achtergrond in het grijzige lijnenspel is dezelfde vrouw nogmaals te zien in een soort hologram. Hij kijkt nog eens goed naar de afbeelding. Zou dit Mili kunnen zijn? Deze vrouw lijkt veel jonger, maar de gelijkenis is treffend. Zou dit zijn collega kunnen zijn zoals ze er een aantal jaren terug uitzag? Is het mogelijk dat een dergelijke foto van zijn collega op het internet rondzwerft? Hoe kan Mili dat versierd hebben? Er verschijnt een glimlach op Sanders gezicht als hij aan zijn collega Mili Prinsen denkt.

Negen maanden geleden kwam ze als handhaafster in dienst bij het hoogheemraadschap, bij het waterschap waar hij al 25 jaar werkt als handhaver. Hij wordt daar door de meeste collega's gerespecteerd en gezien als een ervaren medewerker. Als een rechtgeaard handhaver is hij streng doch rechtvaardig, vindt hij zelf. Maar meestal komt hij over als een goedaardige beer.

Mili was er gelijk een opvallende verschijning: 29 jaar jong, slank, met donkerbruin haar met een slag tot op de schouders en bruine ogen. Haar mannelijke collega's beschreven haar aan de koffietafel onomwonden als sexy of een 'lekker stuk'. Sander was aangewezen als Mili's 'mentor': hij moest haar de fijne kneepjes van het handhavingsvak leren. Een taak die hij uiterst serieus nam. Ze deden de controles samen, lunchten samen en deden ook de administratieve afhandeling van hun dossiers met vergunningen samen. Mili liet hem blijken dat ze graag gebruikmaakte van de kennis en kunde van haar ervaren collega.

Een paar maanden terug had Sander al gehoord dat men Mili en hem 'de torteltjes' noemde. Sommige collega's be-

nijdden Sander omdat hij haar mentor was. Een taak die zij maar wat graag ook hadden willen hebben. Volgens hem was dat niet in de laatste plaats omdat Mili er zo leuk uitzag. Achter zijn rug probeerde men ook naar de ‘gunsten’ van Mili te vissen, door haar uit te nodigen om samen te lunchen of controlebezoeken te doen. Maar Mili wond er geen doekjes om dat zij degene was die verkoos met wie ze wenste om te gaan. Toch had ze haar draai in de mannenwereld van de handhaving gevonden. Het feit dat ze stapel was op oude, klassieke auto’s had daar zonder meer aan bijgedragen. Toen Sander dat hoorde, had hij haar verteld over zijn voorliefde voor zijn Volkswagen Golf van ruim 35 jaar oud. Een stinkende roestbak op wielen, vonden zijn collega’s. In het oude vierkante koekblik lag nog altijd de originele bejaarde dieselmotor uit 1978. De motor was weliswaar gereviseerd, maar als de knikkerbak op gang moest komen, braakte hij eerst een aantal dikke grijze rookwolken uit, waar omstanders hun neus voor ophaalden. Mili’s interesse was gelijk gewekt.

Sander vond Mili aanvankelijk impulsief en een tikkeltje naïef, maar ontdekte al snel dat ze een goed stel hersens had. En ze had een duidelijke mening waar ze niet snel van af te brengen was. Eigenlijk was ze net zo eigenwijs als hij en hij mocht haar dan ook graag. Boze tongen beweerden dat hij last had van een midlifecrisis, hij was immers 51 en zij 29; iets wat hij afdeed als jaloezie op zijn mentorschap. Iets anders wat opviel, was dat Mili sprak met een licht accent. Niemand kon er de vinger op leggen uit welke streek het precies afkomstig was. Volgens Mili zelf kwam dat doordat ze jaren in Zwitserland en Oostenrijk had gewoond, lange tijd stage had gelopen in Duitsland en haar ouders hun wortels in Limburg hadden. De mengelmoes aan talen waarmee ze ‘besmet’ was, had dit vreemde lichte accent tot gevolg gehad.

Sander kijkt nog eens naar de foto op zijn scherm. Hij moet zich echt vergissen. De cijfertjes van zijn inkomsten-belasting moeten hem blind hebben gemaakt. Hij neemt zijn laatste slok bier en loopt nadenkend naar de keuken voor een nieuw flesje. Zo meteen zal hij vast tot de conclusie komen dat hij zich heeft laten meeslepen. Maar als hij een paar minuten later weer achter zijn computer zit, is de gelijkenis met Mili nog even accuraat als zojuist. Fronsend leunt hij achterover en bedenkt wat hij nu moet doen.

Op ongeveer duizend kilometer afstand van waar Sander zijn ontdekking doet, bestudeert een man met een ruige baard, woeste bruine krullen en haar tot op zijn schouders, gekleed in groene jagerskleding, net als Sander een computerbeeldscherm. Er verschijnt een grimas rond zijn ruwe gelaatstreken.

‘Eindelijk’, mompelt hij in een vreemde taal voor zich uit. Peinzend kijkt hij de ruimte rond, die het meest weg heeft van een armoedige bouwkeet. In de ruimte staan naast een oude stalen grijze dossierkast, een koelkastje met een koffiezetapparaat erop en verder alleen een stalen tafel en een paar goedkope klapstoelen. De geur van oude koffie hangt in de ruimte. Een tl-armatuur aan het plafond verspreidt zomend een koud wit licht. Naast de laptop liggen een half leeggegeten pizzadoos en een aangebroken sixpack bier. Twee lege blikjes liggen achteloos op de van grijs zeil voorziene vloer. Een derde, net opengemaakt blikje heeft de man in zijn hand. Hij neemt een paar happen van een pizzapunt en kijkt nog een keer naar zijn scherm. Kauwend tikt hij iets in op het toetsenbord en neemt tegelijk een paar slokken van zijn bier. Daarna krabbelt hij iets op een notitieblok dat ook op tafel ligt en laat een luidruchtige boer. Tevreden hangt hij wat achterover op de klapstoel, die krakend protesteert.

De man pakt zijn mobiele telefoon uit zijn zak en toetst een nummer in. Als er wordt opgenomen, valt hij zonder zijn naam te noemen met de deur in huis.

‘We kunnen in actie komen’, zegt hij.

Hoofdstuk 2

15 augustus, 16.12 uur, een half jaar eerder.

*Het kantoor van het hoogheemraadschap, 5e verdieping,
afd. Handhaving, Nederland.*

Als Sander de afdeling Handhaving binnenstapt na een middag samen met Mili controles uitgevoerd te hebben, roept Huib Nieuwendijk hem binnen op zijn kamer. Mili, die net drie maanden in dienst is bij het hoogheemraadschap, is blijven hangen bij de koffieautomaat. Huib is een brede, enigszins kalende man van eind vijftig, geboren en getogen in IJmuiden, waar hij op zijn zestiende al meevoer op de vissersvloot. Op latere leeftijd ging hij naar de avondschool, waar hij diverse diploma's behaalde. Via verschillende baantjes bij gemeenten is hij op zijn 45e bij het hoogheemraadschap beland. Vanuit zijn achtergrond is Huib even pragmatisch als Sander, maar hij zoekt minder de confrontatie. Kom niet aan zijn geloof, want dan kan Huib des duivels worden. Huib en Sander kunnen elkaar goed hebben: ze respecteren elkaars mening ondanks dat ze het niet altijd met elkaar eens zijn.

‘Er wordt geluld, Sander’, leidt Huib het gesprek zonder omhaal in.

‘Eh, hoe bedoel je?’

‘Er doen op de afdeling roddels de ronde dat je met Mili betrappt bent in de stilteruimte op de zevende ...’

‘Hè? Wat heeft dat in vredesnaam te betekenen?’

‘Ze zeggen dat je daar met Mili aan het vozen was, maat.’

‘Waar komt die lulkoek vandaan, Huib? Wat is dat voor smerige verdachtmakerij? Dat is allemaal gelogen!’

‘Ik heb geen idee. Ik vond dat je het moest weten. Ik denk dat als Rob het hoort, hij je wel zal willen spreken. En Mili denk ik ook ...’

‘Bedankt. Ik hoop dat jij begrijpt dat dit echt gore leugens zijn. Het is ondenkbaar dat ik met Mili ...’

‘Ik ken je langer dan vandaag, San. Ik geloof er geen woord van, maar het gaat als een lopend vuurtje over de afdeling.’

Gefrustreerd slaat Sander met zijn vuist op tafel.

‘Als ik degene in mijn klauwen krijg ...’

Terug op zijn eigen kamer is Sander nog steeds woest. Hij geeft een trap tegen de poot van zijn bureau, die geen millimeter meegeeft, waardoor er een pijnscheut door zijn been trekt. Verbolgen gaat hij achter zijn bureau zitten en staart naar buiten. De zon gaat net schuil achter een wolk. De eerste mensen reppen zich al langs de straten van het industrieterrein richting hun auto op weg naar huis. De aanblik van dit alledaagse tafereel dat zich elke dag herhaalt, maakt hem rustiger. Dan komen de vragen. Wie heeft hem dit geflikt? Is het iemand die jaloers is omdat hij Mili’s mentor is? Logisch dat ze veel samen doen, maar Mili is zijn bezit niet. Wie is er zo ziek dat hij op deze manier in een kwaad daglicht gesteld moet worden? Het is allemaal toch geen reden om zulk soort vuilbekkerij de wereld in te helpen? Wat bezielt degene?

‘Wat zit je nou broedend naar buiten te staren, San?’

Sander schrikt. Hij heeft niet gehoord dat Mili is binnengekomen en een bekertje koffie voor hem op het bureau heeft neergezet.

‘Schrok je nou? Slecht geweten, hè?’ lacht Mili. Sander zegt nog steeds niets en kijkt Mili aan. Het geluid van de telefoon op Sanders bureau verbreekt de stilte. Hij neemt op.

‘Ja, eh, Sander, met Rob. Kun je zo even op mijn kamer komen? Ik eh ... moet wat met je bespreken. Is Mili daar ook? Wil je haar gelijk meevragen? Het gaat over jullie twee namelijk’, valt Rob Maas, het afdelingshoofd van de afdeling Handhaving, gelijk met de deur in huis. Rob Maas is een

lange man van achter in de dertig, afkomstig uit het zuiden van het land, die altijd bedachtzaam en geaffecteerd praat.

‘Ik kom eraan. Mili is hier ook, ik vraag of ze meekomt.’
Hij verbreekt de verbinding.

Mili kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Narigheid. Rob wil met ons praten.’

‘Waarover?’

Terwijl ze door de gang naar de kamer van Rob lopen, legt Sander Mili uit wat Huib hem net heeft verteld. Mili luistert en zegt niets. Sander ziet de ongerustheid in haar ogen.

‘Maak je geen zorgen, Mili. Het is storm in een glas water, jij en ik weten allebei dat dit stuk laster van a tot z gelogen is. Laat mij het woord maar doen ...’

De ongerustheid wijkt echter niet uit Mili’s ogen.

‘Ga zitten, Mili, Sander’, leidt Rob hen binnen.

Zwijgend neemt Sander plaats en Mili gaat naast hem zitten. Rob wriemelt wat met zijn handen en gaat dan tegenover hen zitten.

‘Ja, eh, ik weet niet of jullie het gehoord hebben?’ probeert Rob, die duidelijk niet op zijn gemak is. Sander doet of zijn neus bloedt.

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

Rob blijft wriemelen met zijn handen.

‘Er gaan verhalen dat jij en Mili zijn gezien in de stilte-ruimte op de zevende, je weet wel, die ruimte waar je je in stilte kunt terugtrekken of tot bezinning kunt komen’, vervolgt hij stijfjes.

Sander spaart Rob niet.

‘Ik ken de ruimte niet. Ik kom er nooit’, zegt hij nors. Rob fronst zijn wenkbrauwen en zijn gezicht wordt rood. Zijn handen legt hij voor zich op tafel.

‘Dat kan niet, want eh, men heeft jou samen met Mili daar gezien in een houding die niet bij een professioneel medewerker en medewerkster van het hoogheemraadschap past. Ik tolereer niet dat jij en Mili zich in het openbaar overgeven aan, hoe zal ik het zeggen, amoureuze uitpattingen. En dan zeg ik het nog netjes. Wat jullie in je eigen tijd doen moeten jullie zelf weten, maar hier op de werkvloer ...’

Sander is het zat en explodeert in woede.

‘Ik verwacht van jou als hoofd van de afdeling dat je een gedegen onderzoek doet,’ snauwt hij, ‘want dit verhaal is van a tot z gelogen. Gemene laster, om mij en vooral Mili in een kwaad daglicht te stellen!’

Als Rob al schrikt van Sanders uitbarsting dan laat hij dat niet merken. Onverstoorbaar kijkt hij Sander aan.

‘Waar rook is, is ongetwijfeld ook vuur’, zegt hij vlak. ‘Ik wil dat je dat in je oren knoopt. Einde van dit gesprek wat mij betreft.’

‘Dat is een dooddooener en dat weet jij net zo goed als ik, Rob’, grauwt Sander. Rob zwijgt en staat op, ten teken dat alles wat hem betreft gezegd is.

Mili heeft tijdens het gesprek als een angstig vogeltje met haar handen in haar schoot naast Sander gezeten. Ze heeft niets durven zeggen.

Kokend van woede stampt Sander over de gang terug naar zijn kamer.

‘Degene die me dit geflikt heeft zal ervan lusten ...’ tiert hij na.

Als ze terug zijn op hun kamer vertelt Mili dat ze als de dood is dat Rob haar zal ontslaan, ondanks dat hij het niet met zoveel woorden gezegd heeft. Ze is immers pas drie maanden in dienst bij het waterschap. Dit is haar eerste baantje en ze heeft nog nooit zo’n uitbrander meegemaakt. Sander hoort haar zwijgend aan. Zijn stoere houding van zo-

juist glijdt van hem af. Hij voelt de woede uit zijn lichaam verdwijnen, alsof Mili de windvlaag is die zijn emotie laat verwaaien.

‘Ik ben echt woest, Mili. Ik heb zulke ‘brandjes’ in mijn carrière wel meer voor mijn kiezen gehad, dat ging altijd om terechte aantijgingen. Rob is een bureautijger die niks snapt van de buitenwereld. Als ik iets regelde op mijn manier waarmee ik gedaan kreeg wat we wilden, had hij altijd wat te mekkeren. Van hem moest ik het doen volgens het boekje. Dat het dan eventueel niet lukte, twee keer zo lang ging duren of meer moeite kostte, daar keek hij niet naar. Het liep soms uit op forse ruzies. Ik ben er nooit voor ontslagen. Je hoeft je echt geen zorgen te maken. Zo’n vaart loopt het niet.’

Mili aarzelt. ‘Dat kun jij zeggen, maar ...’

‘En bovendien: dit is anders,’ vervolgt Sander, ‘misplaatste roddel. Dit verhaal is volledig uit de lucht gegrepen, een gore leugen. Iets om jou en mij in een kwaad daglicht te stellen.’

‘Dat weet ik en dat weet jij, maar ik heb geen idee hoe daar op de afdeling over gedacht wordt. Geloven ze ons of wordt juist de roddel geloofd? Denken ze net als Rob: waar rook is is vuur? Dat vuurtje moeten we niet groter maken, denk ik.’

‘Wat wil je dan?’

‘Ik leer veel van je, Sander, maar misschien kunnen we beter even wat minder alles samen doen. De kat uit de boom kijken en wachten tot dit overwaait, ik weet het niet.’

‘Ik geef het mentorschap niet op voor dit soort smerige roddels. Ik zal erachter komen wie dit praatje de wereld in heeft geholpen.’

In de loop van de volgende weken is Sander zich ervan bewust dat collega’s achter zijn rug over hem en Mili praten.

Soms zelfs fluisteren. Als hij langsloopt houden ze abrupt hun mond, maar hij voelt hun blikken prikken in zijn rug. Huib brieft hem de praatjes door: dat het voorval het gerucht voedt dat hij last heeft van een midlifecrisis. Dat de jonge, sexy Mili zich wel erg gemakkelijk heeft laten inpakken door haar ruim twintig jaar oudere collega. En meer van dat soort insinuaties. Sander trekt zich niets aan van de geruchten, hoewel het hem moeilijk valt de mensen niet af en toe eens flink de waarheid te zeggen. Van Huib hoort hij dat niemand anders hen gezien had in de stilteruimte: niemand kwam met bewijs dat het voorval echt was gebeurd. Blijkbaar heeft Rob naar hem geluisterd en een onderzoekje ingesteld. Ook blijft hij Mili's mentor. Mili trekt zich af en toe terug en doet niet alles meer met hem samen. Hij begrijpt dat en laat haar zoveel mogelijk met rust. Sommige collega's steken hem een hart onder de riem omdat ze geen woord geloven van de roddel. Het doet hem goed.

Vier weken later zit Sander op een donderdagmorgen gebogen over het toetsenbord van zijn pc, druk bezig met een ingewikkelde brief die hij moet versturen aan een bedrijf. De situatie bij het bedrijf is delicaat en lastig en hij heeft moeite om zijn gedachten te ordenen. Op de gang lopen een drietal collega's luidruchtig pratend voorbij. Verstoord kijkt hij op. Hij herkent Duco Wezelenburg, Jaap van Dijk en Wim van Everdingen.

'Daar had je Mili toch mooi te grazen, Duuk. Zag je haar naar je kijken? Als blikken konden doden ...' Het is Jaap van Dijk die dat zegt.

'Wat een stuk, hè, zelfs als ze kwaad is!' antwoordt een tweede stem. Dat is Duco Wezelenburg. Een eikel aan wie Sander een afgrijselijke hekel heeft. Duco is een paar jaar jonger dan hij en een aalgladde praatjesmaker. Grappen van

Duco zijn doorlopend op het randje van fatsoen. Altijd is hij aan het flikflooien met de vrouwen van de afdeling of als dat niet lukt met vrouwen van andere afdelingen. In het recente verleden is Duco betrapt op het hebben van een affaire met een vrouwelijke adviseur van een adviesbureau. De hele afdeling wist ervan. Die affaire kwam uiteindelijk uit, waardoor hij zijn reputatie als vrouwenversierder en rokkenjager definitief vestigde. Sander weet dat hij onder andere daardoor met zijn vrouw in een scheidingsprocedure ligt. En alles wijst erop dat het op een vechtscheiding uit gaat lopen. Duco had ook maar wat graag Mili's mentor willen zijn, maar volgens hem werd hij dat niet vanwege die reputatie. Natuurlijk ontkende het afdelingshoofd die uitleg met kracht.

Sander spitst zijn oren. Wat hebben ze nou weer met Mili geflikt? De drie mannen dempen hun stemmen niet. Blijkbaar hebben ze hem niet zien zitten achter zijn bureau.

'Dan moet ze maar niet lopen flikflooien met Sander, vind ik. Het is toch te gek voor woorden dat ze een paar weken geleden aan het rotzooien waren op de zevende.' Een derde stem, die van Wim van Everdingen.

'Ja, machtig hè. En dan te bedenken dat het allemaal niet waar is. Dat verhaal ging als een lopend vuurtje: mensen smullen altijd van dat soort praatjes, haha! Ik wilde ook graag Mili's mentor zijn, maar ze vonden Sander natuurlijk geschikter. Jeetje, dat kleffe gehang aan elkaar. Dus heb ik een mooie grap uitgehaald! Nou, die is wel gelukt, dacht ik', antwoordt Duco.

'Is het niet waar? Ben ik er toch ook mooi ingetuid', hoort hij Wim zeggen.

Sanders aanvankelijke verbazing slaat om in woede. Een woede die hij wel kent van een paar weken terug. Dat stuk tuig, die gladde patjakker, die vunzige vrouwenversierder

heeft hem dat geintje geflikt! Hij moet de neiging onderdrukken om de gang op te stormen en Duco gelijk in elkaar te rammen. Als hij dat doet, kan hij het wel schudden. Eerst een uitbrander na die roddel en binnen een paar weken een vechtpartij: dat kan hij maar beter niet doen. Wacht maar, mannetje, mijn tijd komt nog wel, is zijn laatste gedachte als hij zich knarsetandend weer over zijn brief buigt.

In de week erna houdt Sander zijn mond over wat hij hoorde op de gang. Ook Mili vertelt hij er niets over. Als het gesprek op Duco komt, vertelt Mili hem dat ze Duco een engerd vindt. Iets wat Sander stilletjes prachtig vindt. Terloops vertelt hij Mili de verhalen rond Duco en zijn affaires.

‘Hij spoort niet, Sander’, is Mili’s mening. ‘Hij probeert mij op het slijmerige af gunstig te stemmen, maar als hij de kans krijgt om me een oor aan te naaien, zal hij dat niet laten. Een walgelijk type.’

Sander reageert niet direct. Wat heeft Mili een akelig adequate intuïtie. Zal hij haar vertellen wat hij vorige week gehoord heeft? De ergste storm is al wel gaan liggen. Hij besluit het toch niet te doen.

Een paar dagen na het afgeluisterde gesprek op de gang zit Sander achter zijn bureau een dossier door te lezen.

‘Zit op deze kamer Duco Wezelenburg?’ Iemand van de postkamer komt de kamer binnen met een grote witte doos, blijkbaar een postpakket. Sander kent de man alleen van gezicht.

‘Nee, die zit één kamer verder’, antwoordt hij. Sander hoort de man de volgende kamer binnenlopen en ziet hem daarna teruglopen naar de liften. Een halve minuut nadat de man is vertrokken, klinkt er gebrul en gejoel uit de kamer van Duco, die hij deelt met drie collega’s. De herrie is op de hele gang te horen. Verschillende andere collega’s lopen

richting het geluid. Ook Sander loopt naar het opstootje, samen met Mili. Zelfs de altijd onverstoorbare Rob komt aanlopen. Op de tafel van Duco liggen een paar blisterverpakkingen en doosjes. Wim van Everdingen staat te graaien in de witte doos die op tafel staat. De verpakkingen op tafel laten niets aan de verbeelding over. De doos bevat seksspeeltjes die duidelijk thuishoren in de wereld van bondage en sm. Met een rood hoofd roept Duco boven het aanhoudende gejoel van zijn collega's uit dat hij niet zo'n type is. Dat hij dit nooit besteld heeft en dat het allemaal een vergissing moet zijn.

‘Ja ja, dat kun je wel zeggen, Ducootje, maar je hebt een naam hoog te houden’, roepen zijn collega's hem toe en de grappen en grollen zijn niet van de lucht.

Als Duco Sander ziet staan bij de deuropening bijt hij hem toe: ‘Vuile klerelijer, dat heb jij me geflikt.’

Sander kijkt hem verbaasd aan. ‘Gaat toch weg, Duco. Dit zou ik nooit doen, man. Je hebt de verkeerde voor je! Ik heb hier niks mee te maken.’

Collega's vertellen Sander lachend dat op de maagdelijk witte doos alleen een postbus in Volendam als afzender stond en dat Duco geen idee had wat erin zat. Dat ze er met zijn allen bovenop stonden toen hij het pakket opende.

Een uur na het incident ziet Sander Duco bij Rob zitten en aan de verhitte gezichten is te zien dat het geen prettig gesprek is. Als Duco terugkomt uit het gesprek stapt Sander op hem toe.

‘Ik wil je helpen om dit tot op de bodem toe uit te zoeken, makker. Al is het alleen maar om mijn naam te zuiveren. Je zegt het maar.’

Iedereen op de afdeling weet dat Sander, voordat hij bij het hoogheemraadschap kwam, jarenlang werkte bij een automatiseringsbedrijf. Daardoor weet hij het nodige van